

EL MANDU

DES LLORRIU

-No sé, em fa l'efecte que són petits.
-I are, en sa vida se n'ha vist de tan grossos entre mans.

Ulls de poll

Tot bon fill de Nandulàndia no deu combatre aquesta preciosa espècie del regne animal.

Les xebeies que tenen un ull de poll al cervell, són les que van més bé per entendre's desseguida i portar-les a ca'n Prim.

No feu guerra als ulls de poll!
Protegiu-los! Fomenteu-los!

Màquina de sumar

En tinc una en molt bon estat a la disposició de senyoreta fina i agradable. Suma tant bé que quan ens coneixerem serem ella i jo sols i al cap de nou mesos ja serem tres.

Calorífers

Per a combatre la inclement temperatura d'aquests mesos d'hivern, recomanem a tots els nostres amics que abans d'anar a dormir adquireixin un bon calorífer de fabricació nacional o francesa que donen resultats immillorables.

N'hi ha d'ocasió que es ponden adquirir per 5 o 10 pessetes.

Qui té fret és perquè vol!

Munyidorà

Noia jove i pràctica en afers de lleteria, trovarà col·locació ben pagada i amb molt poc treball.

Haurà de munyir un parell de cops a la setmana, ja que es tracta d'un senyor sol que no ho té per negoci, sinó per distracció.

Dides

Tres joves amables i el·legants s'ofereixen per a instruir senyoretes que vulguin seguir la lucrativa carrera de dida.

En poques lliçons quedaràn aptes per a despenyar el càrreg.

Colocacions

Les efectuem amb tota rapidesa i sense pagar primes. Secció especial per a senyoretes que són avui les de més fàcil col·locació.

Traspassos

Agència acreditadíssima els efectua amb gran rapidesa. Té filibarquins de totes les mides però no admet tractes més que amb senyores que desitgin que se'ls hi traspassi alguna cosa.

GRANDIOS ÈXITI

S'ha posat a la venda

Nueve meses después darrera producció de **JOAQUIM BELDA**

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, però fillets, es lo millor de lo millor.
Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE X

Demaneula cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'alló i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -
Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios
que porta vint fotografies esparrants del natural.
Cinc ralets ben aprofitats.
Comandes a la nostra Administració.

Barcelona 1.º de Febrer de 1923

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Sembla que de cop i volta els governs de l'Espanya gran, s'han sentit invadits per una onada moralitzadora i d'un cop de ploma han abolit el joc a totes les terres ibèriques, salvant, naturalment, certes i determinades cases on o son uns immorals, o, per dret diví, estan per damunt del bé i del mal.

Déu nos en guard d'una d'aquestes onades o rampells que els hi agafen als nostres governants, perquè en la seva esbranzida no respecten res ni a ningú i tot ho arrasen i no deixen en peu ni les muralles més dobles si aquestes s'oposen al seu pas.

Mireu el nostre periòdic. Rebusqueu per tots els indrets i reconeu i no hi trobareu un sol anunci d'espectacles o locals on funcionaven les pasteres. D'aquests senyors no en volem sapigueres. Els considerem unes desferres de la societat al marge per complert de l'ànima ciutadana i amb ells no hi volem el més petit contacte.

Això ens dona doncs un cert aire d'independència i ens permet posar-nos serios i cantar-ne quatre de fresques a n'aquests bons senyors que de la moral en fan article de temporada i deixen o no deixen jugar segons els convinga a n'ells.

El joc és una nafra social que tots havem de contribuir a esborrar-la de les costums ciutadanes. És embrutidor. Cap gira el cervell als homes més sensats, anul·la la voluntat del individu més virtuós, porta a camins de ruina i desesperació. És, en fi, el vici més dolent que pot agafar un home.

Però el joc té també les seves aventatges de

les quals pot aprofitar-se un gran nucli de ciutadans i fins la mateixa ciutat en pot treurer profits innombrables.

El cas més convincent és Montecarlo que amb el joc manté tots els gastos del Estat en benefici directe del individu no jugador.

Evitis doncs que el joc estigui a l'alcans de tothom. Treguis del joc l'aspecte canallesc que adquireix a l'autoritzar-lo en locals que cap compensació ofereixen a la ciutat, i lo que ara repugna i és fa odiós per les víctimes que causa, devindrà quelcom, sinó simpàtic, tolerable per els beneficis directes que la massa ciutadana en podrà treurer.

Mireu-vos l'aspecte nocturn que ofereix actualment Barcelona i compendreu lo que fa moure la nostra ploma.

Nosaltres trovem lògica una taula verda, si per tapar-ne el mal efecte s'hi posa al davant la fastuositat d'una revista que com les del Principal són orgull de Barcelona i donen a la ciutat un aire de modernitat i el-legància que la fa confondre amb les primeres capitals d'Europa.

Nosaltres tolerem l'antipàtica raqueta, sempre que se li sàpiga treure aquesta antipatia oferint als nostres artistes classes gratuïtes de dibuix i pintura amb bons models i estudis confortables.

Nosaltres no trovem immoral el "treinta y seis encarnado" si per davant se'ns ofereix un edifici regí on els socis no jugadors troven totes les comoditats desitjables mitjançant una quota insignificant.

Lo realment intolerable, lo llefiscós, lo repugnant, és que es jugui en cafés públics i en concerts canallescos on l'espectacle és encara més repugnant que el joc mateix.

Lo punible, lo que hauria de fe caure la cara

de vergonya als senyors morals qu'ens governen, és que en barriades obreres com el "Paralelo", les timbes es toquin les unes amb les altres i el soroll de les fitxes fereixi escandalosament les oïdes dels que passen pel carrer.

La immoralitat, doncs, no està en el joc en si, sinó en la manera d'autoritzar-lo. Els immorals, no són els de baix, sinó els de dalt que tenen el deure d'aconduir les masses i no d'esgarriar-les per camins tortuosos que una volta són condemnats i declarats punibles i altres voltes són l'arquebota de les seves concupiscències.

I ara perdoneu que ens hagim posat seriosos, però un article de'n "Pol" publicat a "La Perdiu", ens ha semblat digne de la nostra atenció i per aquesta volta estem absolutament d'acord amb els senyors de la plaça de la Cucurulla.

El negoci és el negoci

El senyor Duràn era un home molt experimentat i al adquirir en propietat la fonda del carrer del Cuc, va comprendre desseguida que per acreditar l'establiment, calia fer servir als clients per una cambrera ben guapa, que no mirés gaire prim i que acceptés les bromes dels viatgers, encara que fossin un xic atrevides.

Un dels primers hostes que el senyor Duràn va tenir, va ésser En Ricard qui al matí es trovà agradablement sorprès al veure's servir el xacolata en el llit, per la Berta, l'atractiva cambrera. Naturalment que En Ricard va aprofitar l'ocasió i allò va acabar ficant-se tots dos al llit i entregant-se als més dolços passatemps.

Al vespre el viatjant va demanar la factura i quedà esverat davant d'una de les partides:

"Xacolata i llet, 15 pessetes".

El minyó va comprendre que lo que realment encaria l'esmorsà era lo de la "llet" i sense protestar va pagar la factura.

Al cap de vuit dies, En Ricard tornà a la fonda Duràn i en despertar-se notà que havien canviat la cambrera i que una senyora tota revinguda i molt apetitosa li servia el xacolata.

Naturalment que allò va acabar també en una batalla campal damunt dels matalassos i que

hoste i cambrera quedaren altament complascuts. Al vespre el viatjant tornà a demanar la factura i aquesta vegada sí que va quedar com qui veu visions:

"Xacolata i llet, 50 pessetes".

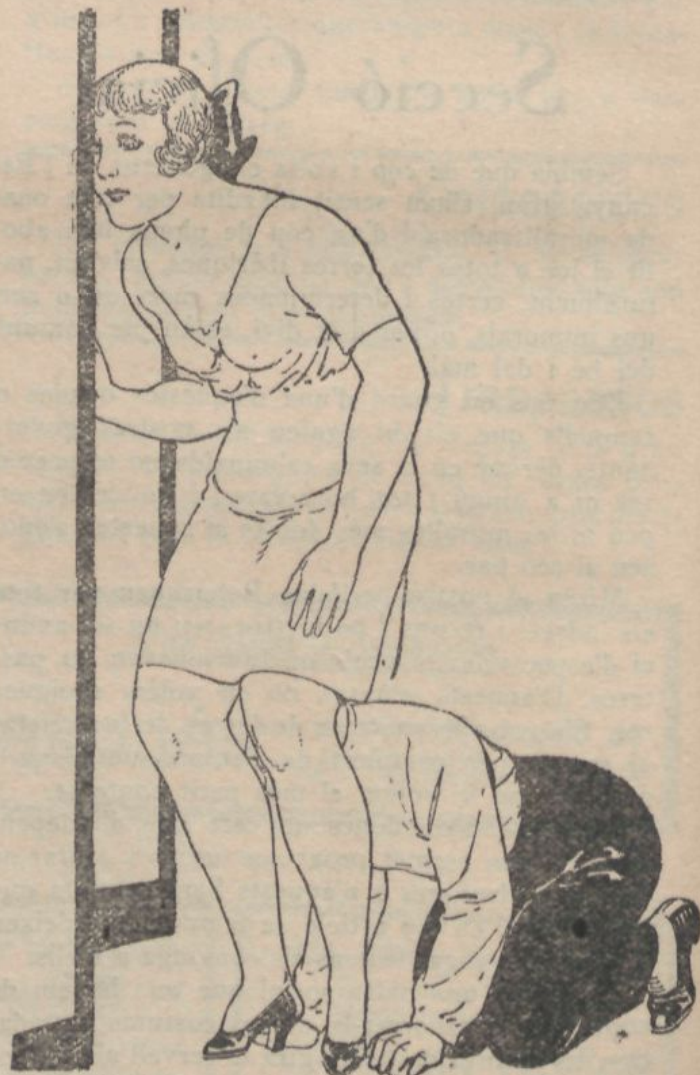
—Ecolti, senyor Duràn, s'atreví a insinuar En Ricard, vol dir que no s'ha equivocat al posar preu a l'esmorsar? 50 pessetes són moltes pessetes. L'altre vegada solament en vareig pagar 15.

—Sí, efectivament, però ha de tenir en compte que aquesta vegada l'ha servit, la mestressa, la meva senyora, i aquesta cobra un sobre preu.

En Ricard arrufà el nas i recordant allò de que "el negoci, és el negoci" pagà la factura bo i dient:

—Molt bé, senyor Duràn, però li prego que en el pròxim viatge no se li acudeixi servir-me l'esmorsar vostè.

ROK

OLORANT LA PALLISSA

—Quí és?

—Ai Ramonet qu'em sembla qu'és el papá?

—Que porta el bastó gaire groixut?

HIVERN I PRIMAVERA

Dos viatges

El d'anada

—Pujarà a n'aquest departament aquella estupenda senyora que està buscant lloc? Passa de llarg. Res, que no estic de sort. Calla, ara torna. Oh, quina sort! Li ajudo a pujar la maleta. El tren xiula. Es posa en marxa. Sols! Estarem sols!

S'assenta amb despreocupació. Quin garrot de pantorrilles! Això va bé. Es treu la polvera. Es mira en el mirall. Es treu la brotxa i s'empolva, fent la senyal de la creu: front, galtetes i

llavis. Ara es senyen així les senyores. Somriu.

—Ai, dispensi!

Es que al espolsar la brotxeta, m'ha omplert de polvos els pantaons.

—I ara! Està dispensada.

Silenci; ens mirem. Ella aguanta la mirada. Això va bé!

—Fa mal temps, veritat?

—Molt.

—Sembla que plou.

—Sí.

A Badalona m'entero de que és casada. A Vilassar de que el seu marit és fabricant de gèneros de punt. A Mataró de que té un xic de migranya.

—Ha provat l'aspirina?

—Sí; em va molt bé, però are casualment no en porto cap catxet.

—Quina llàstima! Si jo sabés com fer-li passar!

—Que és metge, vostè?

—No, senyora; soc comerciant.

—Essent aixís ho veig difícil.

—Ai, sembla qu'are és més fort!

—De debò?

—Si vostè em permetés descansar un xic.

—No faltaria més!

La meva bellíssima companya de viatge, apoia el seu capet contra el respall, col·loca displicentment una cama sobre l'altre i clou els ulls magnífics.

No dorm. Reposa.

—La molesta el fum?

—No, senyor. Gràcies.

Fumo. Dono tres xuclades i llenso e' cigarret. Em passejo amunt i avall. Estic nerviós.

—Descansa? Li ha pasat la migranya?

—Un xic.

Trec un llibre. Vui llegir, però no puc. La meua vista s'envà inevitablement cap aquelles cames formoses que se m'ofereixen quasi fins a genoll.

—Quin fret, veritat?

No respon. Sembla que s'ha adormit. Apropo la meua cama a la seva i entro en contacte. No se n'adona, o consent. Segurament serà això últim.

M'also. Contemplo extasiat aquella careta de nina. No puc resistir la temptació i els meus llavis van a posar-se damunt de la seva boqueta.

Vibrà el petó. Ella s'extremeix, obre els ulls i ¡plaf! em clava una bofetada que em deixa mig tonto.

Para el tren.

—¡Girona!

Agafó la maleta. Saludo avergonyit. Ella, tota despreocupada, es treu la polvera; els quatre copets de reglament, front, galtetes i llavis, i jo, al tancar la porta dono la darrera ullada a n'aquelles pantorrilles, magnífiques, tornejades, irresistibles que durant el viatge se m'han ofert totes despreocupades, però que m'han valgut una sola bofetada.

El de tornada

El departament, deficientment il·luminat, sembla el mercat de Calaf.

Les sis places estan cubertes i cada un dels viatgers ha buscat la posició més o menys còmoda que ha pogut adoptar per fer-hi pectar una dormideta. Les cames respectives, horriblement

entrecruades les unes amb les altres procuren en lo possible evitar contactes molestosos.

Un senyor de edat, que a jutjar pel seu semblant oliós deu ésser comerciant de formatges o de cansalada, dorm i ronca com un bedell. Davant meu i al costat d'ell, la seva esposa, una

senyora completament respectable, llegeix una novel·la.

De tant en tant, per damunt del llibre, em mira i somriu.

—No sé pas que hi veu!

Estic incòmodament sentat. Procuo estirar les cames i amb molt de compte, per a no molestar, les escorro per entre les de la meva vehina, que les té molt separades.

En un moment en que jo abaixo la vista, la meva vehina s'alça discretament les faldilles fins a mitja pantorrilla.

Porta mitges de cotó.

—Sembla mentida que hi hagin encara dones que no portin mitges de seda, penso interiorment i giro la vista per allunyar la desplaenta visió.

Silenci llarg. El tren corre monòtonament. El viatge es fa pesadíssim.

Sento que unes cames entren en contacte amb les meves. Miro de reull. Són les de la senyora del cansalader.

—I ara!

Aparto les meves cames i el contacte desapareix.

Al cap de poc, un peu es posa damunt del meu i em fa senyals.

—Altre cop?

Empipat, retiro les cames i les amago dessota de la meva tanqueta.

Al mateix temps sento un fort cop de peu, rabiós, venjarit, contra la meva tibia.

Vui protestar. Ella, tota tranquila, em diu:

—Dispensi, ha estat sense voler.

—I ara, està dispensada! (Així et reventessis!)

Jo no sé perquè han de viatjar les dones lletges i sobre tot, perquè s'han d'enamorar dels companys de viatge!

ARMAND

I encare diuen de la vida alegre! Si es la vida mes arrastrada; tot lo dia anem de genollons o de cul per terra!

ELS BONS SENTIMENTS

—Mira, Ernest, hauries de donar-me cinquanta lluisos, que necessito amb molta urgència.

—Això no pot anar, Glòria. Tu gastes massa. Acabaràs per arruinar-me.

—Quan t'ho demano, és que ho necessito, creu, és que ho necessito.

—Però, que en vols fer d'aquests cinquanta lluisos?

—Són per portar a n'aquell pobre vell que viu a la cantonada.

—Altra vegada? Si la setmana passada ja n'hi vares portar cinquanta més. Això no és un pobre, és un pou d'enterrar-hi diners!

—Es que no m'has entès, Ernestet; aquest vell de que et parlo és joier i ven unes anells tant hermoses!...

Vida i miracles de Nandu i la Tuies

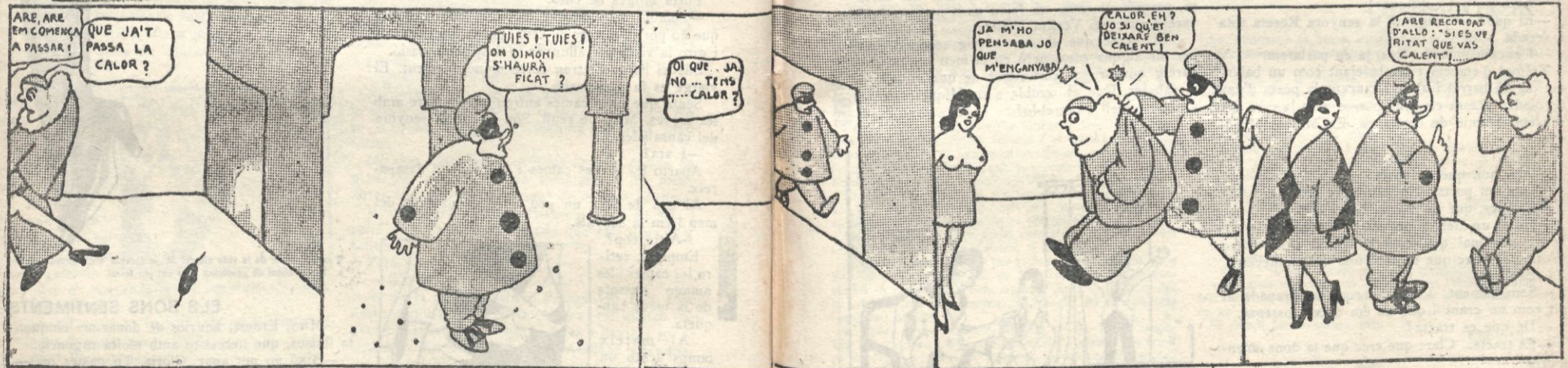
—Tuies, fás molta patxoca!
—Au'nem, no siguis tanoca!

—No ma cosonas Pierrot?
—Qui deu ser aquest tabalot?

—Tuies, torno seguida.
—Ai, qu'estic pruguida!

—Allá l'espera el company,
per beurer un xic de xampany.

—Lo qu'és aquesta conquesta,
ja me l'apunto a la llista!

—Quina dona més hermosa!
—No sé, em sento una cosa!

—Fá una hora que dono voltes
i estic fef un carnestoltes!

—Nandet de la seva vida!
—La seva veu me crida?

—Ah pillastre!
—Si? Doncs ves qui t'ha tocat!

—Creume noi que no'm pensaba
fossiu tan vius a cingat
—Pero tú has anat der llana
i n'has sortit esquilat!

Una escena "cínica"

Tots sabem que la "Bohèmia" és un dels Cines on s'hi donen cita parelles i on se treballa més el "suro".

Jo, de tant en tant, també hi vaig per veure si pesco "algo".

Però, nois, lo que és aquest dia em varen pescar a n'a mí.

Vareig buscar un seient estrategic i em vareig

assentar en espera dels aconteixements.

I els aconteixements no es feren esperar.

Una pareteta s'assentà darrera meu i no vareig tenir més remei que aguantar la llauana.

El palpeig va iniciar-se, metòdic i seguí en progressió ascendent. Jo anava observant de reüll els moviments de la parella. Primer, ell va començar a factejar per sobre, anques, pits i demés prominències temptadores. Després introduí la mà per viarans més escabrosos i acon-

duí la de la xicota vers el lloc que els homes tenim més sensible. I com que es veu que ella no era cap fava, va iniciar un moviment rítmic de baix a dalt i de dalt a baix que feia estremir fortament al seu xicot.

Entre tant, per a dissimular, anaven parlant ells dos de coses tontes, indiferents.

—Quina xafogor, veritat, Rafel?

—Ai sí, Conxita; això vol dir que plourà.

L'atmòsfera està carregada...

Amb aquestes, ell fa un sospir molt fondo, i jo noto una humitat extranya damunt de la meua mà, que tenia descansant en el respall de la butaca del meu costat, i no podent-me aguantar, m'aixeco rabiós i encarant-me amb la parella, els hi dic secament:

—Si, senyors, tenen raó que plourà, però també podien haver avisat que hauria portat impermeable!

K. B.

El senyor Santpere, de la raó social Santpere i Mitjavila, estava desesperat.

Feia dies que no dormia tranquil, que estava desganat, que a l'hora de la liquidació del calaix no sentia la menor satisfacció, i aquest últim detall, denotava en ell quelcom de molt greu, quelcom realment fatal i sense remei possible.

Un dia, el de Sant Antoni per cert, després d'haver fet esforços inexplicables per empassar-se un tros de tortell sense lograr el seu objecte, s'alsà decidit de la taula, llensà el tovalló, i mirant a sa esposa fit a fit, exclamà en un tó de bedell mal ferit:

—Això no pot continuar!

—El què? — preguntà la senyora Roseta tota esverada.

—I encara goses?... Res, ja en parlarem.

Trèmol d'emoció i tambalejant com un balandre, agafà barret i abric i tancant la porta d'una revolada adreçà els seus passos vers la casa del seu soci i amic de confiança, En Miquel Mitjavila.

o o o

—Ola, noi, què et porta?

—Que em porta? Un assumpte terrible.

—I doncs, que no marxa bé el negoci?

—No és un afer de negoci. És l'honra, la meva honra personal que està en perill i si tu no m'orientes, crec que en faré una de les meves.

—Esplicat.

—Senzillament. Tinc una sospita arrapada al pit com un cranc i que no em deixa sossegar.

—De que es tracta?

—Es tracta... Clar: que crec que la dona m'enganya!

—Tonet!

—Lo que et dic, Miquel. No ho sé del cert, no puc afirmar-ho rodonament, però hi han detalls molt sospitosos que acusen a la meva dona.

—Mira que això és molt fort. Mira que abans de fer una afirmació d'aquesta naturalesa...

—Per xò vinc: perquè tu, una volta coneguts els factors i estudiats el "com" i el "què", em donguis la teva opinió i em diguis si els meus temors són quimèrics o tenen prou base per posar en tela de judici la fidelitat de la Roseta.

—Aboca, que estic impacient.

El senyor Santpere, clogué els ulls, juntà les

ceies per a recollir bé els seus desordenats records i començà:

—Tu ja sabs que la Roseta és més jove que jo, més guapa que jo, i d'un temperament molt més fogós que el meu.

—Efectivament.

—Doncs bé, va ja per sis vegades que la trovo en actituds tant estranyes, en situacions tant poc en consonància amb una dona de sa casa, que el dubte ha fet presa en mí i de nit, de dia i a totes hores m'aturmenta d'una manera horrible. La primera sorpresa, va ésser un dissabte a migdia que vareig arribar a casa un xic abans que de costum. Ella no va sentir com obria la porta i al entrar jo al saló, me la trovo sentada en el sofà, amb les faldilles fins a genoll i als seus peus, agenollat, un xitxarel-lo que no sé pas que hi buscava per allà terra.

—Caratsus! Caratsus! Realment, la situació era un xic compromesa...

—Ja pots suposar la cara que jo devia posar davant d'aquell quadre.

—Naturalment!

—Doncs bé, la Roseta, tota tranquila, amb una senzillesa que em va deixà esmaperdut, es limità a dir, dirigint-se al xitxarel-lo:

—Però sobretot, que no m'apretin del darrera, perquè aquestes em feien molt mal quan les vareig estrenar. Veritat Tonet?

—Sí... crec que sí... — vareig respondre jo, per dir alguna cosa, però en el meu interior, no vareig quedar pas convençut de que aquell fos el sabater. Que et sembla a tu Miquel? Era el sabater aquell xitxarel-lo?

...i als seus peus, agenollat un xitxarel-lo...

—Noi, si vols que et digui la veritat, no vui aventurar judicis. Esplicat... explicat.

—La segona vegada...

RIPALDA

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'âpt!

La vaina

Això que vos vaig a contar, va passar a Alemanya, quan ja a les acaballes de la gran guerra, les tropes franceses ocuparen els pobles y petites ciutats de la frontera.

Un dia va presentar-se al comandant-quefe de les tropes d'ocupació d'un d'aquests pobles, demanant justícia contra els excessos d'un *pelut*, una dona alta, guapassa i ben feta, més digne per les curves hermoses de son cos d'haver nascut en les assolies terres de Nandulàndia que en les nebuloses de la Germània.

Dèiem, doncs, que anava a demanar una sanció per l'atreuït soldat que l'havia forçada i al mateix temps una indemnització per lo que podríem dir-ne, metafòricament parlant, danys i perjudicis per la penetració del gall de la França en les formoses valls del Rin.

El comandant, que era un home galant i ben educat fins amb els seus enemics i més amb les seves enemigues, va ordenar que immediatament es presentés el soldat acusat.

Va presentar-se aquest en el acte i quadrat militarment esperà tremolant que son quefe li parlés.

—Es a dir, infelís, que t'has atrevit a abusar d'una dona indefensa, oblidant les lleis de la galanteria que tot francès ha de tenir com a cosa sagrada? Es a dir, que contra la voluntat d'aquesta senyora, has satisfet en ella els teus luxuriosos apetits?

El pobre sorge, bon xic atabalat per la forma ampolosa i carrinclona amb que el seu quefe li parlava, no trovà paraules per a contestar, i davant el mutisme del soldat, l'oficial s'avençà i treient-li el sabre de la vaina, li digué greument:

—Senyor Dubois, sou senzillament indigne de portar les nobles armes de la França a la cintura. Retireu-vos. Sereu durament castigat.

El pobre soldat, reaccionà i trèmol d'emoció protestà: —Mon comandant, el soldat Dubois s'ha portat are i sempre com un perfecte caballer. Jo vos prego de tornar a son lloc l'arma que injustament m'haveu arrebatat i una senzilla explicació meva estic segur que vos convencerà.

El comandant, davant del tò digne i sincer d'aquell home, accedí al seu preg i s'apropà al soldat per a deixar novament el sabre dins de la vaina.

Mes, cada vegada qu'el comandant intentaba colocal l'arma a son lloc, le soldat Dubois feia un lleuger moviment i no hi havia manera de que el seu quefe encertés el forat.

—Però, què fas, estaquirot? — digué per fi el comandant, empipat—; si no estàs quiet, no puc ficar el sabre a la vaina.

—Això vos prova, mon comandant, que si ella no hagués estat quieta, tampoc hauria pogut ficar-li jo!

A. RAMBAIRE.

La "istocracia"

La Pilareta i sa mare, convidades al tè d'una família amiga, conversen animadament amb la distingida concurrencia.

La mare de la Pilareta, procura corretgir a la noia cada volta qu'aquesta no s'expressa amb prou finura.

—Has d'anar amb compte, nena, per evitar el ridícol. Are mateix has dit "galeta de vainilla", i no es diu aixís.

—Doncs, com se diu, mamà?

—Galeta, a la vainilla. I quan se parla de perfums, tampoc has de dir essència de rosa, ni extret de violetes. Has de dir essència a la rosa i extret a la violeta.

—Està bé, mamà; ja m'enrecordaré.

Les converses segueixen animadament i el doctor Uyals, s'apropa a saludar a la Pilareta i a la seva respectable mamà.

—I doncs, *Pilarcita*, què explica de bò?

—Ai, doctor, quant de gust!

—I què; ja està curada d'aquella cremadeta al bras?

—Si, afortunadament no va ésser res. Veritat, mamà? Miri, em vareig posar un xic de polvos a la patata, i oli en un llum!

El doctor Uyals, encare fuig.

PEL'LAT.

El càstig

En la petita vila de Hatts-Chim-Fu (Xina) vivia un sabi doctor que tenia al seu servei una formosa xicota de divuit anys en la plenitud del seu desenrotllo físic.

La noia era un xic tonta, però per l'aire d'ignoscència que traspuaba la seva cara, el doctor li perdonaba les tonteries que continuament li feia.

Un dia, al servir-li el tè, la xicota va trencar la preciosa tassa de porcelana en que li portaba.

El doctor, exasperat, volgué castigar a la distreta minyona, i agafant el mànec del *tam-tam*, li digué:

—Girat d'esquena i posat de cara a la paret.

Anava ja el doctor a descarregar el seu càstig implacable, quan s'adonà de la magnífica popa que la criada presentava, i canviant d'intenció, i de mànec, li alsà la família i li aplicà uns assots qu'ell i ella trovaren deliciosos.

Al endemà, a l'hora de servir-li el tè, sentí un terrabastall de mil dimonis a la cuina i desseguida comparegué la minyona tota compungida.

—Però, què has fet, desgraciada?

—Ai, doctor; una cosa horrible! He trencat tota la vaixela i vinc perquè m'apliqui el càstig!

MARQUES DE MAILEVILLE.

El remei del puro

La senyora Reparada era una d'aquelles sogres amb piga a la barba i mostatxo de carrabiner qu'els gendres han immortalitzat com a tipus clàssic de la sogra-pantera.

En Lluïset, va demanar la mà de la Merceneta i la senyora Reparada va accedir, a cambi de certes condicions. Una d'elles era de que deixés el viciot de fumar.

Com qu'el noj estimaba a la xicoteta i ademés ella tenia un bon dot i ell no portaba res al matrimoni, en Lluïset es conformà i acceptà les imposicions de la sogra.

La primera nit de nuvis, en Lluïset es va portar com un home i la Merceneta va disfrutar de debó. Però, vet-a-quí que de mica en mica el marit va anar acabant les energies, fins qu'al cap d'un mes la sogra hagué de cridar-lo a capítol davant de les queixes de la noia.

—Còm és que a la nit, no dius res a la noia?

—Miri, sogra, és ben bé contra la meua voluntat. Vosté al casar-me va privar-me de fumar i anyoro de tal manera els meus cigarrets, qu'he acabat per perdre l'humor i les facultats i per més esforços que faig, no puc cumplir amb els meus deures amb la Merceneta.

La sogra no digué res, i a la nit, en Lluïset, a l'hora de sopar, trobà davant del seu plat dos cigarrets que després de les postres es va fumar amb veritable delectació.

Al endemà la sogra crida la filla a part i li preguntà:

—Còm ha anat això, aquesta nit?

—Ai, mamà; estic contentíssima; en Lluïset s'ha portat com un home. M'ha satisfet tres vegades seguides!

La senyora Reparada, en oir això, obrí uns ulls com unes tronjes i traient un billet de cinc duros, digué tota decidida:

—Ves, ves corrents al estanc i compra una capsa de guros per a ton pare!

TOFFIS.

Donde las dan...

En un departament d'un tren de luxe, viatjaven una mare, una filla i un jove que durant tot el viatge havia guardat la major correcció.

Però, vet-a-quí que a la noia li vingueren ganes de fer aigües menors i com que an aquell departament no hi havia water, la noia, per concell de la mare, es posà a un reonet, s'alsà les faldilles, s'obrí de cames i va satisfer aquella petita necessitat.

El jove viatger, que feia com si dormís, pogué disfrutar de la vista d'un panorama magnífic i naturalment, que una part determinada del seu cos, adquirí un volum extraordinari.

An aquestes, notà el jove que la mullena invadia els seus dominis i com que sota la banqueteta hi tenia la malleta, s'aixecà d'una revolada per apartar-la.

—I are, qu'és aquesta aigua? — preguntà el jove com si res hagués vist.

La mare, tota sofocada s'apressà a contestar:

—Ah, no'n fassi cas... és que la nena, sab?, portaba una ampolla amb aigua calenta i se l'hi ha trencat! Dispensi.

—De res, senyora, de res!

Però vet-a-quí, que una volta cambiada de lloc la malleta i al alzar-se el jove, aquella part del seu cos qu'havia crescut en proporcions alarmants durant l'operació de la noia, havia fet saltar un botó, sortint a pendre els aires tota desvergonyida.

—I are, jove, què fa? — exclamà la mare tota esverada en veure sortir "allò".

El viatger, sense perdre la serenitat, es limità a contestar:

—Ah, no'n fassi cas, senyora; és el tap de l'ampolla qu'ha trencat la seva filla!

CRI-CRI.

Una raó

—Però perquè no vol accedir. Tant felissos que seriem!

—Li he dit i li repeteixo que és inútil la seva insistència, que soc casada i...

—I això que té que veure! També és casada la meua senyora i mai m'ha negat lo que li demano a vostè!

—No sé pas que hi veu el senyoret! Fà vuit dies que'l serveixo i encare no m'ha donat ni un pessig.

—Ja ho sabs Ninette qu'el govern ha suprimit el joc?
—No't preocupis, jo te n'ensenyaré un de nou que t'hi caurà la baba.

—Si que hi te mala pesa a n'aquest teler.
—Vol dir?
—Ja ho crec. Aquí no hi ha més remei que tallar.
—Home!
—No hi ha home que hi valgui.
—Vol dir que no em farà mal?
—Naturalment que n'hi faria, però per ço hi ha l'anestèsia.
—En fi, si no hi ha més remei!...
El doctor posà fil a l'agulla, anestesià a n'en Quimet, i en un obrir i tancar d'ulls va deixar llista l'operació.
Quan en Quimet recobrà el sentit preguntà tot emocionat:
—Com ha anat això, doctor?
—Admirablement; miri aquí té el membre amputat.
—Però, què és això? Què m'ha tallat?
—Ai ai, la... pesa malalta.
—Això és un crim; vostè no tenia dret a fer això sense el meu consentiment!
—Però si abans l'he advertit; si li he dit que no hi havia més remei que tallar.
—Sí, pero jo no parlava d'això.
—Doncs, què es creia que s'havia de tallar?
—La berruga, home, la berruga.

EL BARO DE LA RONDALLA

Una equivocació molt lamentable

En Quimet era un xicot molt calavera i extremadament aficionat a fer "ballar la baldufa".

Gran amic de la barrila, es pot dir que passava la meitat de la seva vida en plena "juerga".

Ja poden, doncs, suposar que en Quimet estava molt sovint de reparacions, que afortunadament eren de poca importància.

Però, tant va el cantí a la font...

I com que en Quimet tot lo dia hi era a la "font" vet-a-quí que una xabeia li va allargar un record d'aquells que no s'esborren tan fàcilment.

Demés d'això, al pobre xicot li va sortir a la punta del... nas una berruga molt molesta que el privava de tota acció ofensiva.

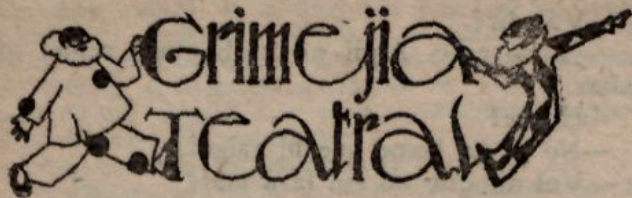
Cansat de medicar-se pel mal de dintre i pel mal de fora, decidí anar a veure un bon cirurgià per a que d'una vegada posés remei a les seves dolències.

—Miri, doctor, estic cansat d'ungüents, potingues, injeccions i banys de tota mena. Donguim una mirada al teler i veigi que s'ha de fer per sortir-ne d'una vegada.

El doctor mira, remira, palpa i estudia i per fi li digué amb to greu:

—Pro com és qu'amagues la cara?
—Es que no vull que'm vegis amb aquest «vestit».

Nois, això està malament, però molt malament. Tan malament, que si san Sentit Comú no hi posa remei, la vida de nit de Barcelona desapareixerà del mapa. Com que ara no deixen funcionar les pasteres, els nostres music-halls semblen petites sucursals de la necròpolis. Quin "llanto", fills meus, quin "llanto"! L'altre dia, a l'"As", uns quants amics que anavem de "juerga" vàrem acabar resant un rosari amb les artistes de la casa, al volt d'un braser que ens va deixar el "regisseur", que per cert crec que està estudiant per presentar-se a oposicions per sacristia de Sant Jaume.

A l'Edén el "Nanu" i en Bargués juguen a la "brisca" per no perdre l'agre, i ara diu que es vendran aquells magnífics sillons que tenen a la administració a fi de comprar un xic de panís per alimentar a les pobres papallones que "no lo pueden ganar".

El Nandu Bayés, el gran, l'incommensurable, té demanada una plaça a les "Hicas de Maria" per organitzar "Meses de Mayo" i "Novenas" a gran orquestra.

L'"Alcassar" ha tancat les portes i ha apagat els llums del carrer de l'Unió, deixant en la més negra desesperació a les pupiles de ca la Brígida i als socis del "Club Taurino". Es veu que l'amo empipat de que li pleguessin la pastera, va dir: "Aquí no hi ha més cera que la que crema" i va apagar els focus elèctrics i ara sembla talment que a n'el abans nanduladesc carrer de l'Unió hi celebrin les sessions els germans de la Congregació dels Sants Llïms.

Res, que això està perdut i aviat per a divertir-nos no ens tocarà més remei que assistir a les cursis sessions del Poliorama que, com tots sabeu, és el lloc on l'aburriment i la poca solta hi tenen el seu palau.

EL SECRETARI

LA FILLA D'EN NANDU

Cuplet d'En Joan Misterio

Creació de la Pilar Alonso

I

Soc la filla d'En Nandu
que del mal ja cançat,
per curar-se la "tenia"
va vení a la ciutat.
Però fa quatre mesos
que ni un mot ens escriu,
i perxò aquí amb la mare
"som" vingut de Llofriu.

L'hem buscat per la Rambla i el "Parilelo",
Gràcia, el Coll, Vallvidrera, Vallcarca, el moll,
a les coves del "Metropetrolitano"
i per poc allí em trenco la nou del coll.
Pró per més que hem fet passos en lloc l'hem vist,
boi cridant, esverades, amb aire trist:

Tornada:

Nandu, Nandu, on t'hauràs ficat
que no t'hem trobat
per la gran ciutat?
Cuita, vina i no ens deixis pas,
Nandu, Nandu, amb un pam de nas.

II

Va fer córrer pel poble
que ell passava les nits
en "treiatros d'artistres"
i cafès divertits.
I per veure si el veiem
"som" anat a un local
que ara a mi no em recorda
si és l'Eden o el Queixal.
I "tafoi!" guines moces més ben vestides,
si bé és cert que unes quantes hi anaven poc;
setze rals van costar-nos dugues horxates
i total per no veure mon pare en lloc.
No ens va fer gens de gràcia lo car dels preus
i en sortí així cridàvem, picant de peus:

Tornada:

Nandu, Nandu, on t'hauràs ficat
que no t'hem trobat
per la gran ciutat?
Cuita, vina i no ens deixis pas,
Nandu, Nandu, amb un pam de nas.

III

Sí que és gran Barcelona!
bastant més que Llofriu,
perxò aquí no m'extranya
que s'hi perdi el més viu.
Entre el tràngol de "cotxus"
i el burgit de la gent,
a mon pare la "tènia"
li deurà anar creixent.
S'ha perdut i la mare vol tornà a casa,
perquè tem que aquí un dia també em perdés,
com la meva cosina, la Ramoneta,
que és tanguista i al poble no l'han vist més.
I m'esvero quan penso que pot ben sé
que tanguista el meu pare sigui també.

Tornada:

Nandu, Nandu, on t'hauràs ficat
que no t'hem trobat
per la gran ciutat?
Cuita, vina i no ens deixis pas,
Nandu, Nandu, amb un pam de nas.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—Es a dir que tot l'estiu has dormit amb el senyoret i sense dirmen una paraula? Ets molt bèstia, noia; si ho hagués sapigut hauria carregat un xic més la factura.

(De Regiment)

—Jo ja no sé que més ferme per agradarte. Gasto les millors essències, els polvos mes cars... Que mes haig de fer, digues?
—Apagar el llum.

(Le Rire)

—I espero, además, que farà tots els possibles perquè el meu marit no surti a les nits.

(De Sans Gènè)

—Em passaria la vida cantant. Voldria ésser auccell.
—I jo escopeta.

(Le Rire)

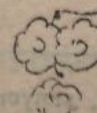

—I are sols te demano una cosa, gendre: que la tractis com si fos jo mateixa.

(De l'Amusat)

Correu secret

Roc Enric: No farem fira, perquè els anuncis a que fa referència sont senzillament humorístics. — *K. B. Z.*: Els que sigan aprofitables, ja els anirà veient publicats. — *El Baró de la Rondalla*: Aprofitarem lo que es pugui. — *K. R. Tort.*: No tenen ingenit. — *Borinot Ros*: Mirarem d'arreglar-li la Cigala. — *K. Rallot*: Visté té un pseudònim molt apropòsit al cove. — *Ramonet*: Versos romàntics? No, home, no! — *Ll. M.*: Quina poca solta, fill meu! — *Ripalda*: Va i envihi mes coses. — *Bolero*: Debut de la panera. — *J. M.*: Rebuts els llibrets Mercés. A n'aquest número va "La Tilla". — *Emilia*: Procurarem complaure-la, posant-la en relació amb la persona que desitja. — *P. C.*: Per aquestos cassos es molt aconsellable el cine. És l'arma que fa rendir més forteses. — *Carlets*: Vareig esperar-te dilluns al lloc de costum. Que't va passar? Done'm cita per escrit. Llistà correus bitllet tranvia A 6342. — *Luisa*: Si vostè ho creu oportú, podriem donar-li una lliçò pràctica i veurà com no li passa res. El procediment és sencillissim. El se novio deu ser un estaquiro!

—Li adverteixo, senyora, que jo avants que tot, soc un «caballer».
—Doncs miri, ningú ho diria.